

EL LLENGUATGE

Pertocar

Una de les dificultats que sorgeixen sovint en la redacció d'un text és la necessitat que experimentem de fer servir dos cops una mateixa paraula, o bé dues paraules d'una mateixa família, en una frase o un període de curta extensió, cosa que, en principi, no toleren les normes més elementals de l'estil. Aleshores, naturalment, se sol recórrer als sinònims, els quals, expressant la mateixa idea amb paraules diferents, eviten aquestes repeticions que, si més no, hom convé de considerar que fan mal efecte.

En el llenguatge administratiu i burocràtic, amb les seves formes estereotipades i les seves frases fetes difícils d'eludir, es fa un ús constant del verb correspondre i del seu participi present corresponent, amb els quals s'indica la relació existent entre les matèries i els conceptes de que usualment s'hi tracta: partides i factures, trameses i comandes, preus i articles, comissions i vendes, etc. I per poc que un badi es troba que ja ha redactat frases com «...una partida que correspon a la seva factura corresponent a...», «...les comissions que em corresponen per les vendes corresponents a...». Com hem dit, els diversos sinònims de correspondre (pertànyer, tocar, referir-se, afectar, concernir) i de corresponent (relatiu, respectiu, referent), han de resoldre, segons cada cas, aquests petits problemes. Però creiem que resulta interessant d'assenyalar l'existència d'un altre sinònim de correspondre, que no té un equivalent morfològic en castellà i que, en molts d'aquests casos, és d'una utilitat impagable: el verb pertocar. Pertocar és sinònim de tocar, pertànyer i correspondre. Però certs redactats no admeten ni tocar ni pertànyer i, a més, del que es tracta és d'evitar, justament, correspondre. Aleshores és quan es revela la utilitat de pertocar. Un parell d'exemples ho poden demostrar: Els honoraris que em pertocuen corresponents al mes d'octubre. Les comissions que us pertocuen per les vendes corresponents a aquestes factures.

ALBERT JANE